

які сформовані на етнічній основі: український та міжнародний досвід. *Молодий вчений*. 2017. № 11 (51). С. 995–1005.

Рогозіна Т.В.

здобувач вищої освіти 3 курсу ННІП ПФПНП Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Санакосв Д.Б.

кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри фінансових та стратегічних розслідувань Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

На сьогоднішній день є актуальна проблематика з протидією організованих злочинності та корупції. Тож почнемо з відкриття поняття нормативно-правового забезпечення, щоб порівняти актуальність проблематики та назва даної статті. Нормативно-правове забезпечення (далі НПЗ)- це механізми, а саме правові, які бувають на національному та міжнародному рівнях. Та вони можуть бути обов'язковими та примусовими чи добровільними. Розглянемо на прикладах , обов'язковими і примусовими є національні закони та правила, договірні зобов'язання, а добровільними – це наприклад пакти про доброчесність, кодекси поведінки чи угоди про контроль над озброєннями. Цей механізм існує як передумова для боротьби саме з корупцією. Хоча цього недостатньо та вони повинні супроводжуватися позитивними стимулами та іншими заходами щодо забезпечення порядності та честі .

Заходи, які застосовуються для боротьби з корупцією почався з законодавства. Не обов'язково специфічними вони є для обороненого сектора, тому що національні зусилля даної боротьби має прагнути бути якомога більше всеохоплюючими та включати в себе сфери державних витрат за якими-небудь обставинами. Хоча, добровільні правила можуть бути специфічними але вони відносяться до етичних норм та кодексів поведінки певної культури.

Чи є вони важливими ? Розглянемо це питання , нормативно-правова база недостатня для запобігання корупції та саме для боротьби з нею. Хоча, вона є для буд-яких аналогічних зусиль, саме передумовою. Механізм супроводжується її позитивними стимулами. Заходи з вихованням доброчесності являють систему стримувань та противаги, яка може саме запобігти цій проблематики. Дана діяльність повинна каратися санкціями, доходи, які отримують з незаконної дії повинна конфіскуватися, а корупційні прояви необхідно стримувати та запобігати. Це можна робити за допомогою позитивних заходів освіти , етичних принципів , кодексів поведінки та поведінки , а також існують негативні заходи, а саме санкцій, тобто покарання.

Значною мірою примусові заходи залежать від корупції, яка визначається

та приймається державою. Від того, що вважається корупцією юридично, то і застосовується різні примусові заходи. Санкції повинні за дане правопорушення повинні бути ефективними, пропорційними та стримуючими, вони можуть включати штрафи та позбавлення волі на певний строк фізичних осіб. Пам'ятаємо, що санкція також включає в себе справедливість та превентивність. Актуально, щоб дані санкції додержувались наступних керівних положень.

Санкції зобов'язані позбавляти особу даної вигоди від корупційних правопорушень з урахуванням активів, які пройшли таку процедуру, як «відмивання грошей».

Додатком до примусових заходів та санкцій, відображають добровільні принципи, кодекси поведінки, етичні рекомендації та освіта, вони значною мірою сприяють для боротьби з корупцією, саме запобігти корупційним проявам.

За кримінальну відповідальність, а саме за корупцію, особа буде відповідати відповідно кримінальному кодексу України, не відносно була вона ініціатором чи кінцевим одержувачем даної дії. У конвенції зазначено, що обіцянка, пропонування чи надання прямо або опосередковано будь-якою перевагою буд-кому, хто заявляє чи підтверджує, що він чи вона може надати та зловживати впливом для прийняття рішень, розглядається як кримінальне правопорушення. Це відноситься як до осіб, так і до підприємств та організацій.

Щоб більш зрозуміліше ознайомитися з даною темою, можна звернутися за такими джерелами, як (Центр доброчесності в оборонному секторі. *Criteria for Good Governance in the Defence Sector: International Standards and Principles* (2015); Управління ООН з наркотиків та злочинності, Конвенція ООН проти корупції).

Тож прочитавши вище написане, можна зробити висновок, що є немало запобіжних заходів для боротьби з корупцією, кожна особа, яка причетна до даного правопорушення буду покарана, що існує декілька санкцій задля покарання. Зазначу, що існують закони проти корупції, які відповідають міжнародним стандартам галузі права, вони не є надмірно репресивними та санкції чітко слідкують чітким керівним принципам. Також антикорупційні закони застосовуються як до державного, так і до приватного сектора, регулярно аналізується система кримінального права. Та саме головне, що кримінальне право передбачає відстеження, арештує, заморожує та конфіскує незаконний дохід від корупції.

Список використаних джерел:

1. НАТО-ДКЗС, (2010). Виховання доброчесності та боротьба з корупцією в оборонному секторі. Збірник прикладів (компендіум) позитивного досвіду. «Нормативно-правове забезпечення» ст. 176.
2. Див: Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції ЮНОДК: <https://www.unodc.org/unodc/en/treaties/CAC/> ;
3. Конвенція про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів,

одержаних злочинним шляхом, Рада Європи:
<https://www.coe.int/web/conventions/full-list?module=treaty-detail&treatynum=141>

Радельчук К.О.

здобувач вищої освіти III курсу
 Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник:

Галенко Ю.П.

викладач кафедри українознавства та іноземних мов
 Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

OFFICIAL AS A SUBJECT OF CORRUPTION CRIMES

According to Art. 19 of the Constitution of Ukraine, public authorities and local governments, their officials are obliged to act only within their powers and in the manner prescribed by the Constitution and laws of Ukraine. These constitutional requirements apply to all officials without exception, regardless of whether they are representatives of the legislative, executive or judicial branches of government, perform their duties in the state apparatus, in local governments or citizen associations, carry out official activities in legal entities of public or private law.

Not any official can become a subject of official crimes, but only ones who permanently, temporarily or by special authority perform the functions of government or local self-government representatives, as well as hold permanent or temporary positions in public authorities, local governments, state or communal enterprises, institutions or organizations related to the performance of organizational-administrative or administrative-economic functions.

It should be noted that a legislator, providing a definition of an official as in Art. 18 of the Criminal Code, and in the note to Art. 364 of the Criminal Code, connects the functional characteristics of the official not only with the fact that he performs the functions of a representative of the government or local government, but also with the performance of organizational and administrative and/or administrative and economic functions [1, p.232].

A person is an official not only when he performs the relevant functions or duties permanently, but also when he does so temporarily or by special authority, provided that these functions or responsibilities are assigned to him by a competent authority.

Considering the issues of organizational and administrative functions, it should be noted that a legislator does not disclose their content. This gap in the criminal law is filled with definitions developed by the theory of criminal law and established by case law (paragraphs 3, 4, paragraph 1 of the PPVSU as of April 26, 2002 p. No. 5). Although the above-mentioned resolution of the PVSU refers to organizational, administrative and economic responsibilities, but not functions, their content does not cause any doubts or differences in the scientific community in this regard, and